

Η ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ

(Πηγή: Συναθλούντες)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

- Υπάρχει μία λέξη που, όπως λένε, είναι ο εαυτός μας, μας εκφράζει και συνήθως αγαπάμε να την ακούμε. Ποια είναι; (...)

Το όνομά μας!

ΣΥΖΗΤΗΣΗ

1. Για εμάς τι σημασία έχει το όνομά μας; (...)

Δηλώνει ότι ο καθένας μας είναι μοναδική προσωπικότητα. Το όνομα μας ξεχωρίζει τον ένα από τον άλλο και θεωρούμε ότι μας εκφράζει. Όσοι κι αν είναι οι Γιάννηδες και οι Παναγιώτηδες, όταν λες το όνομά σου δεν σκέφτεσαι ότι είσαι ένας από αυτούς. Είσαι ο Γιάννης και ο Παναγιώτης, ένας και μοναδικός!

Θα μπορούσε να πει κάποιος ότι το μοναδικό της προσωπικότητάς μας το δηλώνει και το επώνυμο. Αυτό για τα ανθρώπινα, γραφειοκρατικά δεδομένα. Για να γίνουμε πολίτες σ' ένα Δήμο κάποιου Νομού. Όμως το όνομα που παίρνουμε κατά τη μέρα της βάπτισής μας, είναι αυτό με το οποίο μας πολιτογραφούν οι Άγγελοι στον ουρανό. Είναι το όνομα που θα έχουμε σαν πολίτες της ουράνιας Ιερουσαλήμ. Με αυτό το όνομα μας μνημονεύει η Εκκλησία, αυτό λέει στο Μυστήριο της Ι. Εξομολογήσεως και της Θ. Κοινωνίας ο ιερέας. Είναι εκείνο με το οποίο θα μας καλέσει ο Θεός στην Παγκόσμια Κρίση.

Έξαλλου ο Θεός είναι Πατέρας μας. Και πώς αλλιώς θα αποκαλέσει ένας πατέρας τα παιδιά του, παρά με το όνομά τους; Μέσα λοιπόν στα πλαίσια της οικογένειας, της Εκκλησίας και του Ουρανού έχουμε μόνο ένα όνομα, το αιώνιο όνομά μας που μας δόθηκε από τον Θεό στη βάπτισή μας.

Παράλληλα, το όνομά μας μας φέρει ενώπιόν μας τον άγιο μας ως πρότυπο προς μίμηση. Ανάλογα με το όνομά του, μπορεί κανείς να μιμηθεί «των αγίων Τεσσαράκοντα την

αυταπάρνηση, του Μ. Αντωνίου την περιφρόνηση των γήινων, της αγίας Πελαγίας την μετάνοια, του Ιώβ την υπομονή...».

Είναι πολύ όμορφο να έχουμε μία ιδιαίτερη προσωπική σχέση με τον Άγιο μας και να είναι ο πρώτος στον οποίο θα προσφεύγουμε σε κάθε μας ανάγκη.

Και οι ίδιοι οι Άγιοι, όταν ζούσαν εδώ στη γη, είχαν ιδιαίτερο σεβασμό προς ορισμένους προγενέστερους Αγίους. Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος τιμούσε εξαιρετικά τον ιερομάρτυρα Κυπριανό, ο Μ. Βασίλειος τον Άγ. Μάμα και ο Άγ. Γρηγόριος Νύσσης το μάρτυρα Θεόδωρο.

2. Κι αν κάποιος δεν έχει άγιο, του οποίου να φέρει το όνομα; (...)

Μέσα στα τόσα δισεκατομμύρια των Αγίων, ίσως να υπάρχει Άγιος ή Αγία με το όνομά μας, όσο σπάνιο κι αν είναι. Τη μνήμη όλων αυτών των Αγίων, που είναι γνωστοί μόνο στον Θεό και αγνοούνται από τους ανθρώπους, την τιμούμε την Κυριακή των Αγίων Πάντων. Υπάρχει λοιπόν το «μνημείο τού Αγνώστου Στρατιώτη» και στον χώρο της αγιότητας!

Άλλωστε, ανεξάρτητα από το αν υπάρχει Άγιος με το όνομά μας, ο καθένας μας έχει την ευθύνη να αγιάσει το όνομα που παίρνει με τον αγώνα του για να τηρήσει το θέλημα του Θεού. Το να γίνει κανείς Άγιος είναι το πιο μεγάλο και υψηλό που μπορεί να κατορθώσει ο άνθρωπος στη γη. Έχουμε όλοι το καθήκον και την εντολή από τον Θεό να γίνουμε Άγιοι, όπως το βεβαιώνει ο θεόπνευστος λόγος του Απόστολου: «άγιοι γίνεσθε, ότι εγώ άγιός ειμι» (Α΄ Πέτρ. α΄ 16).

Σπουδαία επομένως η σημασία του ονόματός μας! Η μέρα κατά την οποία περισσότερο θυμόμαστε εμείς και οι γύρω μας το όνομά μας είναι ασφαλώς η μέρα της γιορτής μας, δηλαδή η μέρα που τιμάται η μνήμη του Αγίου μας.

3. Γιατί είναι σημαντική η μέρα της ονομαστικής μας γιορτής; (...)

Αυτή τη μέρα γιορτάζει ο Άγιός μας, είναι η μέρα της κοίμησής του (συνήθως). Ο Άγιός μας έχει μία αναντικατάστατη θέση στη ζωή μας. Ο Άγιος του οποίου φέρουμε το όνομα είναι και ο πρεσβευτής μας στον ουρανό. Θα είναι ένας από τους υπερασπιστές μας στην παγκόσμια Κρίση, πολύ κοντά στη Θεοτόκο και πλάι στον φύλακα άγγελό μας.

Ο Άγιος είναι ένας φυσικός άνθρωπος της γης όπως εμείς, που όμως κατέκτησε τον ουρανό. Είναι πλέον πολίτης του ουρανού αλλά ενδιαφέρεται και για όσους τον επικαλούνται στη γη. Έτσι θα λέγαμε ότι τη μέρα της ονομαστικής μας γιορτής κατεβαίνει στη γη και έρχεται στο σπίτι μας. Έρχεται για να μείνει συντροφιά μας όλη μέρα. Και μαζί με εκείνον μπαίνει στο

σπίτι μας όλος ο ουρανός! Έρχονται άγγελοι, άλλοι Άγιοι και όλοι όσοι έφεραν το ίδιο όνομα με τον Άγιό μας και είναι πια στον ουρανό.

Όλοι είναι καλεσμένοι στην ονομαστική μας γιορτή, γιατί είναι διπλή γιορτή. Ο ουρανός γιορτάζει τον Άγιο και η γη εκείνον που φέρει το όνομά του. Εκείνη τη μέρα είναι σαν να προγευόμαστε τη μέλλουσα ζωή και τον ουρανό. Όταν όλοι και όλα θα είναι ένα.

Πόσο πολύ θα χαιρόμαστε την γιορτή μας όταν συναισθανόμαστε αυτή την πραγματικότητα; Πόσο προσεκτικοί θα είμαστε αν σκεφτόμαστε ότι μαζί με τους καλεσμένους, στο σπίτι μας έχουμε και τους Αγίους δίπλα μας; Το βράδυ της γιορτής μας λοιπόν, ας αναλογιστούμε: Συνέβη σε μας ό,τι και στους Αποστόλους που πήγαιναν προς Εμμαούς: Συνοδοιπορήσαμε μαζί με τον Χριστό, τους αγγέλους και τον Άγιό μας;!

4. Πώς πρέπει να γιορτάζουμε αυτή την ξεχωριστή μέρα; (...)

Πρώτα απ' όλα, πρέπει να πάμε στη Θ. Λειτουργία εκείνη τη μέρα και να κοινωνήσουμε, έχοντας εξομολογηθεί. Η ουσία της γιορτής συνδυάζεται πάντοτε με το Μυστήριο της Θ. Ευχαριστίας, ώστε να ανανεώνουμε την απόφαση να ακολουθήσουμε τα ίχνη του Χριστού. Αν μάλιστα φροντίσουμε να πάμε νωρίς στην Εκκλησία, θα ακούσουμε στον Όρθρο τα τροπάρια της ημέρας που αναφέρονται στον Άγιό μας και τη ζωή του.

Να μελετήσουμε το βίο του Αγίου μας και ο νους μας να στρέφεται στη μίμησή του. Κάθε φορά που τον διαβάζουμε, μπορούμε να βρίσκουμε και νέα στοιχεία προς μίμηση. Άλλωστε, «Τιμή Αγίου, μίμηση Αγίου». Ο καλύτερος τρόπος να τιμήσουμε τον Άγιό μας είναι να προσπαθήσουμε να τον μιμηθούμε. Ακόμα και αν οι συνθήκες ζωής του διαφέρουν πολύ από τις δικές μας, ήταν π.χ. ασκητής, μπορούμε να μιμηθούμε τη βαθιά πίστη και αγάπη στον Θεό, την καθαρή καρδιά, την καλοσύνη και τον αγώνα του.

Να επικρατεί στο σπίτι μας χαρμόσυνη ατμόσφαιρα, με ευφρόσυνη διάθεση, με χαρά πνευματική. Οι Αρχαίοι έλεγαν «Βίος ανεόρταστος, μακρά οδός απανδόχευτος». Οι γιορτές είναι ευχάριστο γεγονός για τη ζωή μας, μας ανανεώνουν, ξεφεύγουμε από τη ρουτίνα.

Τέτοιες μέρες λοιπόν να φροντίσουμε όλα να είναι χαρούμενα, τακτικά, γιορτινά. Να έχουν την απαραίτητη επισημότητα και σεμνότητα, από το οικογενειακό τραπέζι μέχρι την περιποίηση φίλων και συγγενών που θα μας επισκεφθούν. Αυτή η μέρα είναι ξεχωριστή. Ας μην ξεχνάμε ότι αυτή τη μέρα ένα κομμάτι τού Ουρανού και ο Άγιός μας μαζί βρίσκεται μέσα στο σπίτι μας.

ΣΥΝΘΗΜΑ: Η μέρα της γιορτής μου, μέρα του Ουρανού!

Πρόσθετα στοιχεία για τυχόν απορίες των παιδιών.

1) Είναι κακό να γιορτάζουμε τα γενέθλια;

Η πραγματική μέρα της γεννήσεως του Χριστιανού είναι η μέρα της βάπτισής του. Ο άγιος Νικόλαος Καβάσιλας γράφει: «Το βαπτισθήναι αυτό το κατά Χριστόν γεννηθήναι και λαβείν αυτό το είναι και υποστήναι μηδέν όντας». Η φυσική μας γέννηση είναι αποτέλεσμα της πτώσης του ανθρώπου, ενώ το Βάπτισμα είναι μία πράξη επανορθωτική, μας αποκαθιστά, μας αναγεννά, μας αναδημιουργεί. Την ημέρα της βαπτίσεώς μας γινόμαστε πολίτες της Βασιλείας του Θεού.

Τα γενέθλια αφορούν ένα γεγονός όχι τόσο σημαντικό όσο είναι η υιοθεσία μας από τον Θεό Πατέρα τη μέρα της Βαπτίσεώς μας. Γι' αυτό για τους Χριστιανούς η μεγάλη, η επίσημη εορταστική μας μέρα είναι η μέρα της γιορτής του προστάτη Αγίου μας, του Αγίου που συνοδοιπορεί μαζί μας και μας έχει υπό την προστασία του στον δρόμο προς τον Ουρανό.

2) Το όνομά μας έχει κάποια σημασία;

Το όνομά μας έχει νόημα και βάθος. Και εμείς καλούμαστε να το κάνουμε πράξη. Ο άγιος Κύριλλος Ιεροσολύμων γράφει: «Τούτου τού αγίου Χρίσματος καταξιοθέντες, καλείσθε Χριστιανοί, επαληθεύοντες τῇ αναγεννήσει και το όνομα».

Το όνομά μας δεν είναι άψυχο, νεκρό (π.χ. πέτρα, χώμα, λουλούδι...), έχει μια ιδιαίτερη σημασία για τον πνευματικό μας αγώνα (π.χ. Κωνσταντίνος = σταθερός, Ευθύμιος = ο ευχάριστος, Γεώργιος = χωράφι θείο, Χριστοφόρος = φέρει τον Χριστό, κλπ.) Γι' αυτό καλύτερα να μην το υποκαθιστούμε με υποκοριστικά που κάποτε δεν το θυμίζουν καθόλου. Ας προσπαθήσουμε το όνομά μας να συνάδει με τον χαρακτήρα μας.

3) Η σημασία της Θ. Κοινωνίας τη μέρα της γιορτής μας.

Στη γιορτή οπωσδήποτε τελείται Θ. Λειτουργία ή, ακόμη πιο σωστά, η γιορτή είναι τότε όταν τελείται Θ. Λειτουργία και όταν κοινωνάμε, επειδή η Θ. Λειτουργία είναι αυτή που κάνει μία μέρα γιορταστική, δηλαδή ιερή. Εφόσον η Θ. Λειτουργία είναι ένα εσχατολογικό γεγονός, δηλαδή απεικονίζει τη μέλλουσα Βασιλεία τού Θεού, είναι οπωσδήποτε χαρμόσυνη και εορταστική.

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι οι εκκλησιαστικές γιορτές είναι αυτές που αγιάζουν τον χρόνο, σαν κάποιους ακρογωνιαίους λίθους της χρονικής οικοδομής, που έχουν σκοπό την αίνεση του Θεού μέσα από τους αγίους Του.